

Sygn. akt: I C 1131/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 sierpnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Dobrawa Michałowska
-----------------	--

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2020 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa małoletniej O. H. reprezentowanej przez matkę E. H.

przeciwko B. (...) z siedzibą w R.

o zadośćuczynienie

I. zasądza od pozwanego B. (...) w R. na rzecz powódki O. H. (H.) kwotę 6 000,00 zł (sześć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 2 maja 2019 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 3.417 zł (trzy tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. obciążyć pozwanego B. (...) w R. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie kwotą 180,82 zł (sto osiemdziesiąt złotych 82/100) tytułem zwrotu wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa kosztów opinii biegłego.

UZASADNIENIE

Dnia 6 czerwca 2020 r. małoletnia powódka O. H. zastępowana przez przedstawiciela ustawowego matkę E. H., reprezentowana przez pełnomocnika złożyła pozew przeciwko B. (...) z siedzibą w R. o zapłatę kwoty 10 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 2 maja 2019 r. do dnia zapłaty. Strona powodowa domagała się nadto dopuszczenia dowodu z opinii biegłych z zakresu neurologii i psychologii, przesłuchania strony powodowej, zobowiązania pozwanego do przedłożenia akt szkody nr (...) - (...) -19 oraz zasądzenia na jej rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 8 lutego 2019 r. w N. kierująca pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) dojeżdżając do oznakowanego przejścia dla pieszych nie ustąpiła pierwszeństwa przekraczającej jezdnię małoletniej O. H., wskutek czego doszło do jej potrącenia. Pojazd sprawcy zdarzenia był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Z miejsca zdarzenia powódka została przetransportowana do SP ZOZ w N., gdzie po przeprowadzonym badaniu niezbędne okazało się wdrożenie intensywnej farmakoterapii. W wyniku powyższego zdarzenia doszło u powódki do stłuczenia głowy, wstrząśnienia mózgu małego stopnia, powstania rany tłuczonej głowy oraz otarcia naskórka głowy i kończyn. Koniecznym było nadto korzystanie przez powódkę z konsultacji psychologicznej, zabiegów rehabilitacyjnych i pielęgnacyjnych. Małoletnia w dalszym ciągu odczuwa negatywne reperkusje związane z powyższym wydarzeniem. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał powódce zadośćuczynienie w kwocie 1 242,15 zł, co w ocenie strony powodowej jest świadczeniem rażąco zaniżonym.

W odpowiedzi na pozew z 15 lipca 2019 r. strona pozwana, działając przez pełnomocnika wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

Pozwana w uzasadnieniu zajętego stanowiska wskazała, że nie kwestionuje swojej odpowiedzialności ubezpieczeniowej za skutki zdarzenia z 8 lutego 2019 r. Toteż wskutek przeprowadzone postępowania likwidacyjnego wypłaciła powódce świadczenie w kwocie 1 242,15 zł. Jednakże w ocenie pozwanej dochodzone pozwem roszczenie o zadośćuczynienie jest w jej ocenie rażąco zawyżone i łącznie z wypłaconą już z tego tytułu kwotą będzie stanowić źródło bezpodstawnego wzbogacenia powódki. Podkreślono nadto, iż w postępowaniu likwidacyjnym wzięto pod uwagę wszelkie okoliczności w tym obrażenia fizyczne, cierpienie, ból, lęk, stres, wiek powódki oraz stwierdzony przez lekarza 1% uszczerbek na zdrowiu.

Zarządzeniem z 2 czerwca 2020 r. na podstawie art. 15zszs1 pkt 2 ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych zarządził wyznaczenie posiedzenia niejawnego celem rozpoznania sprawy, jednocześnie zobowiązano strony procesu do rąk pełnomocników do wskazania na piśmie, czy sprzeciwiają się rozpoznaniu sprawy na posiedzeniu niejawnym w terminie 7 dni od dnia doręczenia zobowiązania pod rygorem przyjęcia w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu, że strony procesu nie sprzeciwiają się rozpoznaniu sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 8 lutego 2019 r. w N. na ul. (...) kierująca samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) A. J. dojeżdżając do oznakowanego przejścia dla pieszych nie zachowała szczególnej ostrożności i nie ustąpiła pierwszeństwa przekraczającej jezdnię z prawej na lewą stronę małej pieszej O. H., w wyniku czego doszło do jej potrącenia.

Dowód: pismo KPP w N. z 14.03.2019 r. k. 11.

Bezpośrednio po zdarzeniu mała powódka została przewieziona na Szpitalny Oddział Ratunkowy SP ZOZ w N., gdzie wykonano jej TK głowy oraz odcinka szyjnego kręgosłupa i zaopatrzone chirurgicznie ranę tłuczoną okolicy czołowej. W badaniu stwierdzono w jądrach podkorowych lewej półkuli mózgu owalne ognisko hypodensyjne o charakterze naczyniopochodnym. Następnie powódka została przeniesiona na Oddział (...) Urazowo – Ortopedycznej, gdzie u O. H. rozpoznano stłuczenie głowy, wstrząśnienie mózgu małego stopnia, ranę tłuczoną głowy oraz otarcia naskórka głowy i kończyn. Mała powódka została wypisana ze Szpitala 11 lutego 2019 r.

W okresie od 20 do 25 lutego 2019 r. powódka przebywała na Oddziale Neurologii dla (...) J. w O..

Dnia 2 kwietnia 2019 r. mała powódka O. H. uczestniczyła w konsultacji psychologicznej w Poradni P. – Pedagogicznej, podczas której stwierdzono u niej psychiczną reakcję pourazową w wyniku wypadku komunikacyjnego. Powyższe ustalono wobec wystąpienia objawów takich jak trudności ze snem, intruzji, lęku przed przechodzeniem przez przejście dla pieszych i samodzielny wychodzeniem z domu.

Mała powódka od 30 lipca uczestniczy w terapii psychologicznej w Prywatnym Gabinetie w związku ze zdarzeniem z 8 lutego 2019 r. Terapia ma na celu pomoc w zakresie radzenia sobie z nadmiernym lękiem.

Dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego z 11.02.2019 r. k. 12,

karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 13-14,

karta informacyjna leczenia szpitalnego z 25.02.2019 r. k. 15-17,

dokumentacja fotograficzna k. 19-20,

informacja po konsultacji psychologicznej z 03.04.2019 r. k. 18,

zaświadczenie z 27.09.2019 r. k. 93,

zaświadczenie z 16.01.2020 r. k. 94.

Pismem z 3 kwietnia 2019 r. (...) Sp. z o.o., działając jako pełnomocnik B. (...) z siedzibą w R. poinformowało powódkę do rąk matki E. H. o zarejestrowaniu szkody osobowej zaistniałej w wyniku zdarzenia komunikacyjnego z 8 lutego 2019 r. pod nr (...) - (...) - 19. Jednocześnie wezwano matkę powódki do niezwłocznego przedstawienia posiadanych dowodów dotyczących zdarzenia i szkody, w celu ustalenia okoliczności zdarzenia i rozmiaru szkody.

Pismem z 16 kwietnia 2019 r. działający w imieniu pozwanej pełnomocnik zawiadomił stronę powodową o wydaniu decyzji przyznającej świadczenie tytułem zadośćuczynienia w kwocie 1 245,15 zł. W uzasadnieniu wskazano, iż mając na uwadze okoliczności zdarzenia oraz wiek, długość okresu leczenia, jego uciążliwość, stres związany z uczestnictwem w zdarzeniu oraz widoczność następstw urazu przyznane świadczenie jest adekwatne do wysokości doznanych krzywd. Odmówiono jednocześnie wypłaty świadczenia tytułem zwrotu kosztów leczenia, wobec braku przedłożenia stosownej dokumentacji potwierdzającej poniesione koszty. A także za bezpodstawne uznano przyjęcie odpowiedzialności z tytułu kosztów sprawowania opieki osób trzecich, wobec tego iż nie wykazano konieczności sprawowania takiej opieki i nie wykazano poniesionych kosztów. Jednocześnie zaproponowano ugodowe zakończenie likwidacji szkody w łącznej kwocie 1 500 zł.

Końcowa opinia lekarska sporządzona na podstawie analizy akt szkody przez specjalistę chirurga wskazała na wystąpienie u małoletniej powódki 1% trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Dowód: potwierdzenie przyjęcia szkody z 03.04.2019 r. k. 25-26,

powiadomienie o decyzji z 6.04.2019 r. wraz z tabelą i projektem ugody k. 21-23,

44-45,

końcowa opinia lekarska k. 46-17,

akta szkody – płyta CD k. 48.

W wyniku przedmiotowego zdarzenia małoletnia powódka doznała urazu głowy z niepamięcią zdarzenia (wstrząśnienia mózgu) z tego powodu bezpośrednio po wypadku występowały pobolewania głowy i nieprzyjemne wspomnienia lękowe. Obecnie jednak one nie występują. O. H. powróciła do pełnej aktywności sprzed wypadku i nie należy spodziewać się w przyszłości nowych neurologicznych następstw doznanego urazu. Od 8 lutego 2019 r. poza w/w objawami nie odnotowano innych skarg ani nie stwierdzono obecności objawów oponowych ani ogniskowego uszkodzenia (...). Natomiast stwierdzone bezpośrednio po zdarzeniu wątpliwości radiologiczne w badaniu tomograficznym zostały następnie wykluczone.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii S. R.

z 24.10.2019 r. k. 67-68.

W wyniku zdarzenia z 8 lutego 2019 r. u małoletniej powódki wystąpiła bezpośrednia reakcja na silny stres związany z nagłym i zagrażającym zdarzeniem oraz bólem, objawiająca się szokiem, strachem i płaczem. Czując nagle uderzenie i ból, małoletnia na pewno przestraszyła się, a bezpośrednio po wypadku zdała sobie sprawę jakie w związku z tym mogłyby istnieć zagrożenia. Nie doszło jednak do dalszej eskalacji przeżywanych emocji, co mogło wynikać z zapewnienia jej prawidłowej opieki i wsparcia przez najbliższych. Małoletnia na zdarzenie zareagowała w sposób typowy dla dzieci w jej wieku. Ostra reakcja na stres, która wystąpiła u powódki oraz następujące po niej zaburzenia adaptacyjne z objawami wspomnień, lęku i zaburzeń snu były reakcją adekwatną do ciężkości zdarzenia

i nieprzekraczającą 6 miesięcy. U O. H. nie doszło do rozwoju zespołu stresu pourazowego, a także nie doszło do przewlekłego ani trwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym, rokowania na przyszłość są pomyślne. Nie ma także konieczności zastosowania leczenia psychiatrycznego ani terapii psychologicznej, chociaż bezpośrednio po zdarzeniu istniały wskazania do skorzystania z pomocy psychologicznej.

Dowód: opinia biegłej z zakresu psychiatrii A. B.

z 27.01.2020 r. k. 84-92.

Małoletnia powódka w chwili zdarzenia pozostawała pod opieką babci. Bezpośrednio po zdarzeniu, ale także po powrocie do domu O. wymagała pomocy, bowiem była opuchnięta, a jej ręka była zabandażowana. Gojenie ran zajęło ok. 4 tygodni. Rana na czole była w widocznym miejscu i do dzisiaj widoczne są blizny po trzech szwach oraz blizna po ranie na nosie. Powódka po wyjściu ze Szpitala w O. wróciła do szkoły. Z uwagi na występowanie niepokojących objawów (wycofanie z życia koleżeńskiego, agresja, nieumiejętność radzenia sobie z emocjami) matka zapisała małąletnią na terapię psychologiczną. Koszt jednorazowej wizyty wynosi 120 zł.

Dowód: przesłuchanie przedstawicielki ustawowej małąletniej powódki – E.

H. z 10.10.2019 r. k. 63.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało częściowo na uwzględnienie, tj. do kwoty 6 000 zł.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowiły przepisy: art. 19 ust. 1, 34 ust. 1 i 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 436 k.c., art. 435 § 1 k.c., art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c.

W świetle art. 19 ust. 1 w/w ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. O zgłoszonym roszczeniu zakład ubezpieczeń powiadamia niezwłocznie ubezpieczonego. Natomiast na podstawie art. 34 ust. 1 w/w ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. W myśl art. 14 ust. 1 w/w ustawy zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule poprzedzającym ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. W myśl § 2, w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności.

Natomiast na podstawie art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c., stanowi natomiast, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie stanowi formę rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej. Podstawą żądania jest doznaną krzywdą niemajątkowa w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami fizycznymi i psychicznymi pokrzywdzonego, wynikających z naruszenia dóbr osobistych, między innymi w postaci uszkodzenie ciała czy rozstroju zdrowia. Krzywda jest pojęciem nie poddającym się mierzeniu, zaś określenie jej rozmiaru zawsze ma charakter oceny. W tym zakresie Sąd musi się opierać na zasadach doświadczenia życiowego i w zakresie w jakim jest to możliwe na opiniach biegłych.

W orzecznictwie wskazuje się kryteria, którymi należy kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia i że z uwagi na charakter kompensacyjny musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną. Zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia, czy innymi słowy utrzymania jego wysokości w rozsądnych granicach, ma uzupełniający charakter w stosunku do kwestii zasadniczej, jaką jest rozmiar szkody niemajątkowej. Wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, przy uwzględnieniu skali i zakresu następstw uszkodzenia ciała i sytuacji życiowej poszkodowanego. Nie wolno jednak zapominać, że z drugiej strony zadośćuczynienie za doznaną krzywdę nie może prowadzić do nieuzasadnionego wzbogacenia po stronie osoby pokrzywdzonej.

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się na dokumentach dołączonych przez obie strony niniejszego postępowania. Dla ustalenia doznanego obrażenia ciała i urazu psychicznego powódki Sąd wziął pod uwagę przedłożoną dokumentację medyczną, a ponadto skorzystał z wiedzy specjalistycznej – powołanych w sprawie biegłych sądowych z zakresu neurologii i psychologii. Sąd dopuścił także dowód z przesłuchania przedstawicielki ustawowej powódki na okoliczność przebiegu zdarzenia i jego skutków. W ocenie Sądu zarówno fakt zaistnienia w/w wypadku komunikacyjnego oraz jego skutki, które wystąpiły po stronie powódki w postaci obrażeń ciała i doznanego urazu psychicznego nie budziły najmniejszych wątpliwości. W tym zakresie strona pozwana podniosła, że co do zasady nie kwestionuje powództwa, dlatego w postępowaniu likwidacyjnym wypłaciła powódce kwotę 1 242,15 zł tytułem zadośćuczynienia, ale żądana w niniejszej sprawie dodatkowa kwota w wysokości 10 000 zł jest jej zdaniem zdecydowanie wygórowana.

Odnosząc się natomiast do zasadności żądania pozwu Sąd uznał, że fakt zaistnienia zdarzenia nie był kwestionowany, a przebieg wypadku komunikacyjnego z dnia 8 lutego 2019 r. został przez powódkę udowodniony na podstawie przeprowadzonych dowodów osobowych, a także na podstawie pisma Komendy Powiatowej Policji w N. z 14 marca 2019 r. Zebrana w niniejszej sprawie dokumentacja medyczna, jak i opinie biegłych sądowych potwierdziły, że powódka w wyniku wypadku komunikacyjnego doznała stłuczenia głowy, wstrząśnienia mózgu małego stopnia, rany tłuczonej głowy oraz otarcia naskórka głowy i kończyn. Biegły sądowy lekarz neurolog nie stwierdził doznania przez powódkę trwałego uszczerbku na zdrowiu. Wskazał jednak, że bezpośrednio po zdarzeniu występowały u powódki pobolewania głowy i nieprzyjemne wspomnienia lękowe. Z kolei biegła z zakresu psychiatrii stwierdziła, że u małoletniej powódki wystąpiła bezpośrednia reakcja na silny stres związany z nagłym i zagrażającym zdarzeniem oraz bólem, objawiająca się szokiem, strachem i płaczem. U O. H. nie doszło do rozwoju zespołu stresu pourazowego, a także nie doszło do przewlekłego ani trwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym, a rokowania na przyszłość są pomyślne. W związku z przebyciem urazu powódka przebywała przez 4 dni na Oddziale (...) Urazowo – Ortopedycznej SP ZOZ Szpitala w N., następnie przez 6 dni przebywała na Oddziale Neurologii dla (...). J. w O.. Rany po wypadku goiły się przez okres ok. 4 tygodni. Do chwili obecnej widoczne są blizny po szwach założonych w widocznym miejscu na czole oraz blizna po ranie na nosie. Powódka powróciła po ok. 2 tygodniach od zdarzenia do szkoły, wstydzi się jednak blizn na twarzy. Zatem mamy udowodnioną w sprawie powstałą szkodę po stronie powódki w związku z zaistnieniem zdarzenia drogowego z dnia 8 lutego 2019 r. Poza tym ustalono, że w/w wypadek komunikacyjny wywołał u powódki ostrą reakcję na stres oraz następujące po niej zaburzenia adaptacyjne z objawami wspomnień, lęku i zaburzeń snu.

Uwzględniając opisane powyżej okoliczności Sąd przyznał powódce tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwotę 6 000 zł. Samo zdarzenie drogowe, jak i jego skutki były niezależne od powódki, a tym samym doznana krzywda wymagała rekompensaty pieniężnej, w wyższej wysokości aniżeli ustalono w toku postępowania likwidacyjnego. Przyznana powódce kwota 1 242,15 winna być uznana za niewystarczającą i nieadekwatną do doznanej przez małoletnią krzywdy. Aktualnie zasądzona kwota zadośćuczynienia w ocenie Sądu nie może być poczytywana za wygórowaną. Zdaniem Sądu jest ona wyważona, utrzymana w rozsądnych granicach i w połączeniu ze świadczeniem uzyskanym w toku postępowania likwidacyjnego, umożliwi powódce złagodzenie nieodwracalnych przeżyć i cierpień doznanych przez nią na skutek zdarzenia z dnia 8 lutego 2020 r.

W pozostałym zakresie, tzn. przewyższającym kwotę 6 000 zł Sąd oddalił powództwo. Należało mieć bowiem na względzie, że jak stwierdzili biegli, stan powódki nie uzasadnia obecnie korzystania z pomocy psychiatrycznej lub psychologicznej. U małoletniej nie doszło bowiem w wyniku wypadku do rozwoju stresu pourazowego, co więcej w badaniu nie stwierdza się także patologicznych skutków psychicznych zdarzenia. W ocenie biegłej z zakresu psychiatrii O. H. funkcjonuje jak przed wypadkiem. Żaden z biegłych nie stwierdził nadto doznania przez powódkę trwałego uszczerbku na zdrowiu, który to wprawdzie nie jest jedyną przesłanką przyznania zadośćuczynienia, ale jest jedną z okoliczności jaką Sąd orzekający winien brać pod uwagę. W opinii biegła sądowa z zakresu psychiatrii wskazała nadto, że nie potwierdzono utraty po zdarzeniu z 8 lutego 2019 r. satysfakcjonujących relacji rówieśniczych czy utraty poczucia wartości.

W zakresie żądania odsetek Sąd wskazuje, że zasadnym było ich zasądzenie zgodnie z treścią pozwu. Zgłoszenie szkody nastąpiło dnia 1 kwietnia 2019 r., zaś ostateczny termin na wypłatę zadośćuczynienia upłynął z dniem 1 maja 2019 r. Stąd też zasadnym było przyznanie odsetek od dnia 2 maja 2019 r., a orzeczenie w tym zakresie uzasadnia art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. i art. 14 ust. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w pkt I wyroku uzasadnia art. 100 zd. 2 k.p.c. zgodnie z którym sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Na niezbędne koszty po stronie powodowej złożyło się: 500 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 1 800 zł zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, 17 zł tytułem uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1 100 zł tytułem uiszczonej zaliczki na poczet opinii biegłych sądowych.

Ponadto Sąd obciążył pozwanego kosztami opinii biegłego sądowego poniesionymi w części tymczasowo przez Skarb Państwa, które w niniejszej sprawie wyniosły 180,82 zł. Rozstrzygnięcie w tym zakresie wyroku uzasadnia treść art. 113 w zw. z art. 83 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.